

B. Friedlová:

NEURAZSKÝ „DIVOUS“

Bývaly při časté, ano i nebezpečné šarvátky, když některý neurazský občan byl žertem otázan: „Tak co dělá divous?“

Poslechněte, co jsem o „divousu“ slyšela vyprávěti. Kakovské lesy jsou sice každým rokem rájem houbařů, avšak onen rok, v němž se „divous“ zjevil, byl zvlášť bohatý.

A tu měl hajný plné ruce práce. Když zas jednou vyšel na obchůzku, točila se mu samotnému z těch hřibů hlava. Usedl unaven na pařez. Oči se klíží, hlava se sklání – a náš milý hajný usnul.

Co to? Zdá se mu, že je pomalu zvedán do výše. To pařez vyrůstá a roste, roste – a hajný padá. V posledním okamžiku se vzchopí. Stojí rozkročen a udiveně se rozhlíží kolem. Byl to sen či skutečnost, že se pařez nadzvedl?

Zatím co spal, vyrostl pod pařezem hřib, jaký ještě nikdo nikdy nespátřil. Nožka tlustá jako sud – Hlavička jak kolo od vozu. A nebyla to jak tak obyčejná hlava, neboť na ní byla vyryta písmena v tomto pořadí:

P S L J T B. L J T Z. K S P Z S L, N M T Z.

Ať se hajný namáhal seč byl, smysl písmen neuhádl. Pomyslel si: „Více lidí více ví“ – a už pospíchal do vsi. „Divous! Divous!“ bylo slyšet ze všech stran, jak se lidé sbíhali do lesa, aby toho velikána mezi hříby spatřili.

Mnoho moudrých hlav se sklánělo nad řadou písmen, nikdo však jim nerozuměl. Teprve, až prý přišel občan, jenž mi sám tuto historku vyprávěl, byla tato záhada rozluštěna. Na klobouku stálo:

„Před sto lety jsem tu byl. Letos jsem tu zas. Kdo sem přijde za sto let, najde mě tu zas.“

Hřib byl vykopán, naložen na fůru a dovezen na pilu, kde jej „cirkulárkou“ rozřezali a na louce „Michovce“ usušili. I hrábě na obracení museli prý mít.

Dnes už se nehněváme, směje-li se nám někdo s „Divousem“. Víme, že nám jej mnozí závidí.

Až jednou navštívíte náš kraj, dávejte pozor, neobjevíte-li zas podobného „Divousa“.